

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

VERSBEFŐTT

I.

Itt mindegy, Buddha, Visnu, Jézus,
Csontváryt lefesti a cédrus,
költő fogja a rosszullétet,
naponta versköpetbe lépek.
Itt ágában sincs már az eszem,
és nem szerel le a szerelem.
Itt a költők kilúgozottak,
elmúlatott jövőhöz szoktak.
Itt egybeírják: taripista,
itt mindenki volt kommunista.
Cs. Simonba ütközik a fal.
Koponyánkról felszárnyal a haj.
Itt seregszemlét tart a Múza:
„Bozsik! Verse mért oly kurta?”
Unom, unom, hogy kisebbségi . . .
Csak az Isten maradt a régi.
Kilincstelen ajtaja előtt
celofán nélkül egy versbefőtt –
erjed, kotyog a bűzös cefre.
– Most mondjam azt, hogy végünk? Ende.

11.

Csicsced, csicsced a magyar betü,
 „Beszélj szerbül!” – lett itt a menü.
 Tükör mondja: „Te egy rongy alak!”
 Állandóan néznek a falak.
 Rám öklend a kékesszürke ég,
 – én vagyok hát a kis semmiség . . .
 Rendőr sziszeg: „No csak ne pofázz!”
 Ha csak rám néz, talpig megaláz.
 Bordacsontba ütközik a láb,
 tovább baktat itt a netovább.
 Szemem zöldjén Isten hempereg.
 Mért ne lennék én is rossz gyerek?
 Iszom a bort – tokaji aszú,
 minden napom olyan halk szavú,
 mint éjfél után szegény teremőr.
 Egyszer végleg bezárul a kör.
 Névjegykártyám itt az asztalon.
 Hogy itt mi lesz, magam sem tudom.

ÉN . . . A KÖLTŐ

Én Burunka András költő vagyok,
 nyelvelek, mikor senki sem hallja.
 Lassan elcsordogál az életem.
 Vajh, kinek leszek az öregapja?
 Rítmust és rímet ígért a múzsa,
 én tótágast álltam az örömtől.
 Nyers volt az első versemnek húsa.
 Ritmus és rím? Edény ha csörömpöl.
 Néha megcsap az újkrumpli szaga . . .
 Tudom, ez nem irodalmi szempont.
 Feszés e vers, csak én vagyok laza,
 – irodalmunkon rontani nem ront.

Én költő vagyok egy nagy akolban,
de nem is költő, talán egy kondás.
Ha köpsz egy nagyot, hát igazad van.
Mi ez? Vers? Na ne, Burunka András.

CÍM NÉLKÜL

Kiköp mint langyost a szent Hivatal,
pofán vág jobbról, balról meg a fal.
Vérzik az orrom, vérzik az ország.
Én kinek kellek . . . kis papi kórság.

Cserépedényben őrzöm a kincsem.
Vitrinben ragyog kézibilincsem.
Ha eltéved kissé tekintetem,
már magától kattan két kezemen.

FESZÜLTSÉG NÉLKÜL

Feszültség nélkül nem tudom, nem tudom
kimondani: Vajdasági magyar – mintha
a hamutálcába tüsszögnék egy esős mély-
magyar délutánon vagy idegroncs kisöcsém
hónom alját csiklandozná kimerült elemlám-
pákkal a kezében.

. . . fogvacogva kapualjakat becézgettem a
kihalt utcán, én a negyvenkét éves bolond,
gyermekkorom állóvizében tocsogva, és láttam,
bizony, láttam, ahogy Kovács István nyugalmazott
börtönőr megnyitotta gatyasliccét, és szeme sar-
kában megcsillant egy csepp visszaszorított
vizelet.

ÖRÖKÖS ÁRULÁS

Tisztos nyugdíjjal egy csillagágon
 – mint aki épp templomból tért haza –
 lábát lógatja Júdás barátom.
 – Azt hinnéd, a légynek sem ártana.

Hóna alatt udvarlási kódex.
 – „Jaj, le ne ejtsem, ne, az Istenért!
 Gesztikulál – No ez így már jó lesz”
 . . . és abbahagyja csak, a kedvemért.

Hogy csücsörít az áruló csókra . . .
 Ezt csak ő tudja, és nem tudja más.
 Tévtanát lassan bőrünkbe oltja.
 Csillag már sehol, úr hidege ráz.

HA KRISZTUS ÚJRA . . .

Ha Krisztus újra a földre szállna,
 lagymatag, félórás prédikációba köpne,
 és én a sekrestye penészrajzát bámulnám
 az enyhe mécsvilágnál mindörökre.

Ha Krisztus újra a földre szállna,
 alutáplált, csenevész hitünket látva,
 csendben elmosolyodna, és magunkra hagyva,
 hogy lúdbőrözve nyüszítsünk az éjszakába.

Ka Krisztus újra a földre szállna,
 találna-e mustármag nagyságú hitet?
 Vagy a terepszínű jól ismert pribékek megvernék,
 és nem kapna se kenyeret, se vizet.

Ha Krisztus újra a földre szállna,
 Szentlászló és Kórógy templomát keresve,
 tömérdék emberi mocsokkal a talpán, mint ki
 itt se volt, köszönés nélkül visszamenne.